

Miljenko
Stojić

ORAO LETI VISOKO

Miljenko Stojić • **ORAO LETI VISOKO**

Nakladnici

Ogranak Matice hrvatske u Čitluku
Ogranak Matice hrvatske u Vinkovcima

Za nakladnike

Andrija Stojić
Dražen Švagelj

Urednik

Ljubo Krmek

Lektura i korektura

Zdenka Leženić

Crteži

Ernesto Markota

Tisak

FRAM-ZIRAL, Mostar

© Sva prava pridržana: Miljenko Stojić

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

821.163.4(497.6)-32
821.163.42(497.6)-32

STOJIĆ, Miljenko

Orao leti visoko / Miljenko Stojić. - Čitluk : Ogranak
Matice hrvatske ; Vinkovci : Ogranak Matice hrvatske,
2021. - 71 str. : ilustr. ; 20 cm

Životopis: str. 68-70.
ISBN 978-9926-447-84-7
COBISS.BH-ID 43183622

CIP zapis dostupan je u računalnom katalogu Gradske i
sveučilišne knjižnice Osijek pod brojem 150316015.

ISBN 978-953-8127-21-2

ORAO
Miljenko Stojić LETI
VISOKO

Matica hrvatska
Čitluk – Vinkovci
travanj 2021.

*Priče su objavljivane u Cvrčku
od rujna 2016. do lipnja 2020.*

NOVI

Zamirisala jesen, djeca pošla u školu, nestalo vrućina. Sunca još ima dovoljno i dobro je. Dade se živjeti. Dok ne počnu kiše i snjegovi, stara će lopta još moći poslužiti. Trebat će kupiti novu, ali najprije se mora skupiti nešto novca. Odnijelo ga ljetno, sladoled, kolači, sokovi i tako to. Ne ćemo sada sve nabrajati.

U mjestu nema nečega posebno novoga. Rekli su da će pravititi spomenik onima palima u Drugome svjetskome ratu i poraću, ali ga još nisu napravili. I njima nedostaje novca. Ma daj! Glupo je uskraćivati novac za ono što nam svima treba. A takvi nam spomenici trebaju. Moramo znati što je bilo prije. Za to je posebno zagrijan Pero. Kaže da će nakon pučke i srednje škole ići učiti povijest na sveučilištu. Jest da je to još malo daleko, ali dobro je spremati se. Nešto slično kao u školskom gradivu. Na vrijeme ga počneš svladavati i onda uvijek mirno spavaš. Ne bojiš se provjere znanja. Vidjet ćemo što će od Pere i njegova učenja biti. Nadajmo se da će jednoga dana postati veliki povjesničar i svima nam razjasniti te zamršene povijesne događaje, barem što se tiče naših krajeva. To, pak, mnoge zanima, bez obzira na to voljeli povijest ili ne.

Dok on to izučiti i dok se naše mjesto pokrene, snaći nam se je s dvojicom novih u razredu. Kažu da su im se obitelji preselele ovamo u potrazi za poslom. Malo mi to sve čudno. Ta jučer su neki naši otišli u inozemstvo trbuhom za kruhom, kako se obično kaže. Očito je da se ljudi snalaze na različite načine i što jednomu odgovara, ne odgovara drugomu. Neka im bude kako žele, što ja tu mogu.

Ova se dvojica zovu Filip i Blago, a mi smo ih odmah prozvali Lolek i Bolek, po onom starom crtanom filmu. Bio je neki

dan na televiziji i netko se od nas toga dosjetio. Baš su ponekada smiješni. I imaju neke druge navike nego mi. Međutim, brzo su se uklopili. Gledali su što mi radimo i tako se stali ponašati. Pričali su nam o svome kraju, mi smo njima pričali o svome pa je bilo zabavno, ne treba dušu grišit, rekla bi moja baka. Možda ih ne budemo više zvali Lolek i Bolek, vidjet ćemo. Neka još malo dok zaista shvatimo kakvi su. Dotle će se vjerojatno i oni usuditi nas zvati nekim drugim imenom nego što nas sada zovu te ćemo i mi morati popustiti. Počinjem shvaćati što mi je ćaća pričao. Najprije sam mislio da je popuštanje znak slabosti. Sada shvaćam da nije svako popuštanje upravo to. Ovisi o čemu je riječ. Ne ću razbijati glavu o tome. Ostavit ću je za matematiku, biologiju, povijest... Bit će toga dosta. Moram sve dobro svladati. Obećao sam sebi da se ne ću zafrkavati. To sam prošle godine činio pa umalo nisam završio na popravnom. Bože, sačuvaj! Drugi se kupaju, a ja da bubam školske predmete. Da ne bi! Bolje ih je bubati dok je vani hladno i nije prikladno za igru. Ljeto mi mora biti slobodno.

Ne znam što bih više rekao. Prošle sam noći malo više igrao neke igrice na računalu pa mi se sada spava. Činile mi se nove, zanimljive te ja ostadoh bez sna. Nema to smisla. Davno sam čuo da sve treba u svoje vrijeme. Ne izgleda to ludo, koliko vidim. Ajde zbogom, rekli bi ovi novi.

ORAO LETI VISOKO

»Slušaj, Ilija. Ovo ti je kobasica od divljega zeca. Nisi to nikada kušao. Sad je vrime. Ali nemoj puno. Stavija sam unutra malo ljute paprike pa pecka.«

Gledao ga je s nerazumijevanjem. Svoga oca. Kakav sad divlji zec i kobasica? A vani je tako lijepo... Nakon zimskoga nevremena zasjalo sunce i baš bi bilo izvrsno malo prošetati i poigrati se.

»Što me tako gledaš? Ha, ha. Ne sjećaš se kad sam se ono jesenas vratio iz lova i donio toga divljega zeca i onoga ranjenoga orla? Poslije sam dodao još zečeva i...«

Ilija ga više nije slušao. Ta kako se ne bi sjećao. Gdje li je sad njegov orao? Možda negdje u ovoj prekrasnoj divljini.

Izišli su bili, naime, onako obiteljski malo u planinu. Kao i mnogi drugi. Nedjelja, nazočili sv. misi i onda na odmaranje. Roditelji od posla, djeca od školskih obveza. Roštiljanje, igra i tako vrijeme prođe.

A to s orlom baš je bilo zanimljivo. Ćaća mu je pričao da ga je ulovio sasvim slučajno. Čekao divljega zeca, dočekao ga, opalio i imao je što vidjeti. Zec leži mrtav, a kraj njega ranjen orao. Krilo mu se objesilo. Brzo je shvatio što se dogodilo. Obojica su lovila toga zeca, samo što je ćaća bio brži te iznenadio ovoga drugoga unatoč njegovim letačkim sposobnostima. I što sad? Zeca svakako treba uzeti, a orla... Odlučio ga je ponijeti Iliji. Možda su čak i vrsnici. Nije se dobro razumio u orlovske godine, ali mogao bi imati tu negdje 10-ak godina. Neka se on pobrine za njega.

I zaista se brinuo iako ga je orao nepovjerljivo motrio. Čim bi mu se približio, odmah bi prema njemu ispružio kljun i pandže.

Sreća da mu je ćaća sve prije objasnio, pa se čuvao. Nadoći će on, mislio je u sebi. Najgore je bilo kad mu je ono na početku počeo čistiti ranu. Pa još kad ju je zalio rakijom. Činilo se da će se orao istrgnuti, iako je bio svezan, i napasti sve oko sebe. Ali ćaća ga je dobro držao te je sve prošlo u redu. Poslije su se odmakli od njega i gledali ga smiješeći se. I on je gledao njih polako se smirujući. Valjda nije samo zbog sputanosti, nego i jer je shvatio da mu žele dobro. Kako mu je krilo prizdravljivalo, Iliji se činilo da on to upravo tako osjeća.

U međuvremenu je malo na internetu čitao o orlovima. Pronašao je da mogu živjeti čak 70 godina. Poput djeda Nikole. Međutim, to ovisi o tome hoće li se promijeniti kad bude imao 40 godina. »Kao ja«, zahihotao se moj ćaća. Pandže mu više ne budu oštre, kljun mu se objesi, krila oteščaju. Tada mora otići u gnijezdo, tamo sjediti i kljucati kljunom o kamen da mu otpadne i naraste novi. Nakon toga mora isključati svoje stare pandže i čekati da narastu nove, a onda njima očistiti svoja krila od starih pera. Na kraju biva preporođen. Ne će uginuti, nego će nastaviti dalje živjeti.

»Pa nešto smo mu slično mi učinili kad smo ga liječili«, sinu Iliji. »Znao je on to i zbog toga je mirovao kad smo ga puštali i napravio zahvalan krug iznad nas, ili čak dva, ne sjećam se više. Tek nakon toga odletio je visoko i nestao.«

Razmišljao je o svemu ovomu dok je nesvjesno zurio u nebo. Neka je velika ptica proletjela. Je li to njegov orao?

OPLJAČKALO

»Slušaj. Sviđa li se tebi maslinovo ulje?«

Miško je netremice gledao u svoga oca Jagu. Što želi ovim pitanjem?

»Nešto si zanimija. Sviđa ti se ili ne?«

Morao je nešto odgovoriti. Sjeća se da u početku to ulje nije baš volio. Bilo mu nekako drukčije od onih koje je do tada kušao.

»Tako. I da i ne.«

»Vidi mudraca. Reci što točno misliš, nemoj vrdat.«

»Recimo da se sviđa«, nije se dao Miško. »Kušao sam ga, već se na njega privika... Moglo bi biti dobro. A nešto sam čitao i na internetu.«

»A vidi pametnjakovića! On po internetu skuplja znanje. Šalim se, samo ti uči.«

»A što ti sve ovo mene pitaš?«

»Skuvat ćemo blitvu, polit ju maslinovim uljem...«

»E, onda ne volim. Blitva me ne zanima.«

»Ha, ha, ha. Što odma skačeš? Mislio sam da ove godine posadimo desetak maslina. Tada ne ćemo morati kupovati ulje, imat ćemo svoga. A blitva ti je dobra za zdravlje, da znaš.«

»Nemam ništa protiv, samo pusti blitvu kraju. Pomoći ću i ja.«

»Kako?«

»Pa... nosit ću kante, zemlju... što god triba.«

»Ti bi se izvuka.«

»Ma daj, jesam li rekao da ću pomoći.«

»Lako je radit to što si reka, triba nešto drugo.«

Sada ga više nije razumio. Sve je lijepo objasnio, ponudio

svoju pomoć, pa što ćaća više hoće? Zaustio je da ga to priupita, ali je on bio brži.

»Masline najprije triba kupit.«

»Kako to misliš? Di ćeš ih kupit onako velike«, počeo je Miško zanovijetati.

»Nigdje. Kupuju se sadnice«, mirno je odgovorio otac.

»Pa kupi, kao da ti ja smetam.«

»Za to treba novac. Nemam dovoljno.«

A to je to. Samo, zbog čega ćaća od njega pita novac? Nikada do sada to nije radio. Zbunio se.

»Ne treba puno, koliko ti moreš. Sudjelovat će i drugi, pa će se nakupiti.«

Znači, mama, braća, sestre, baka, did, tetka... Vidi, vidi, mogao bi to biti velik maslinik.

»Dobro, vidit ću koliko imam u banci pa ću nešto dati.«

Otac se nasmiješio. Razumio je gdje je ta njegova banka. Kod strica Ratimira držao je ono što bi mu netko udijelio kao dar. Nešto bi i stric dao pa se znalo nakupiti poprilično. Trošio je, naime, od vremena do vremena, ali samo na prave stvari. Stric nije dao da se razbacuje.

Uvečer ga je otac pitao je li razmislio. Odgovorio je potvrdno.

»I koliko onda ulažeš? Koliko će stabala maslina biti tvoje?«

»Opljačkalo banku.«

»Što?«

»Opljačkalo banku. Ja bio...«, zapetljao se, nije znao kako dalje. Morao se nasmijati.

Otac ga je gledao poprijeko. Onda se valjda sjetio da i on zna zafrkavati drugoga pa se i on počeo smijati. A Miško je polako vadio novac. Htio je imati što više stabala. Znao je da će ona rasti, rast će i on pa će za nekoliko godina zaista biti zanimljivo. Hvalit će se tada pred prijateljima.

»Znaš što, malo je to puno. Dovoljno je ovoliko, a koliko stabala htjedneš, bit će tvoja. Malo ću i ja pomoći, mene nije pljačkalo«, uzvratio mu je otac.

Miško je bio zadovoljan. Primijetio je da je otac uzeo samo simboličan iznos, tek toliko da se može reći da je i on sudjelovao. Zahvalio mu je i stao ga ispitivati gdje će se masline saditi, kada...

TIGAR

Ljeto je bilo pri kraju. No sunce je i dalje nemilosrdno grijalo. Istina, nešto manje nego u srpnju. Komu je to važno kada je ionako prevruće? Baš pravo vrijeme za kupanje.

Ivana se radovala moru, plivanju, šetnji, ma svemu što miriše na Jadran. Samo ju je mučila jedna velika briga. Nije znala komu ostaviti Tigra. Dobila ga je od tetke iz Cavtata i otada su, moglo bi se reći, nerazdvojni. Kamo god ona, eto ti i njega. Naučila se biti s njim i on s njom. Mora se priznati, dobro su cijenili jedno drugo. Kad bi mu ona nešto zapovjedila, smjesta bi ju poslušao, kao da je neko ljudsko stvorenje. A kada bi on bio zbog nečega živčan, ona je znala da ga ne smije dirati, da ga mora pustiti na miru. U početku to nije znala pa joj se dogodilo da je zaradila i koju šaru po tijelu. Imao je oštre pandže, on, njezin mačak. Poslije bi joj se umiljavao, ali su šare ostajale neko vrijeme. Svaka je škola skupa.

Stvarno što s Tigrom? Baki i djedu nekako je išao na živce. Govorili su da ga manje treba hraniti, da ga mora pustiti da okolo sam traži što će pojesti, kao svi drugi mački. Međutim, ni to im nije uvijek bilo pravo. Znao bi Tigar uloviti nekog velikog miša, zmiju... i onda to ostaviti pred vratima. Oni bi se zbog toga ljutili, nikako im nije išlo u glavu da se on to samo želi pohvaliti i ništa više.

Odlučila je. Ostavit će Tigra susjedi Ani. S njom je uvijek bila dobra, uz to i sama ima u svojoj kući mačaka. Tigru će zacijelo biti lijepo, ma što lijepo, odlično.

Smišljeno, učinjeno. Ana je brzo pristala. Kad mogu druge mačke, može i Tigar. Uostalom, ne će sve dugo trajati. Vratit će se Ivana i njezini brzo s mora. Ta nije to sve preko bijela svijeta.

Bog je nama Hrvatima dao more tako reći pred nosom. Zamislimo da smo negdje u Rusiji, Poljskoj, Češkoj... Koliko bi nam bilo potegnuti do Jadrana? Tako je nekako tekao razgovor između Ivane i Ane.

Na moru je zaista bilo divno. Njegova bistrina, bjelina pijeska, borovi i drugo raslinje, ma milina jedna. Zaista nas je Bog volio kad nam je sve ovo dao. Uživala je Ivana na odmoru punim plućima.

Unatoč svemu nije mogla ne misliti što je s njezinim Tigrom. Paze li na njega, ima li dovoljno hrane...? Molila je nekoliko puta tatu da nazovu Anu, a on se uvijek pritom ljutio. Ne treba joj dosađivati, odgovorna je ona, a i telefonski impulsi nisu jeftini. Zbog toga se jednoga dana odrekla sladoleda, sama kupila telefonsku karticu i nazvala Anu. Time si je priskrbila nevolje. Tata je ubrzo saznao za to. Nije joj bilo jasno otkuda, vjerojatno mu je Ana rekla. Nije lijepo što ju je izdala. Onda se sjetila da od nje nije lijepo što roditeljima nije rekla za telefonsku karticu. Neprestano su je učili da ne smije ništa skrivati, da su oni složna obitelj i da sve zajedno dijele. Eh, da, lako je njima kad su odrasli, ona tek polako mnogo toga uči.

Negdje tamo pred kraj ljetovanja ponovno je nazvala Anu. Sve je teklo u redu, dok nije upitala za Tigra. Tada se Ana nekako spetljala, ili se barem to njoj tako činilo. »Ma, ne, sve je u redu, Tigar je onaj stari«, mumljala je nešto takvo Ana.

Dani su joj sada zaista sporo prolazili. Jedva je čekala da pođu, unatoč svoj ljepoti okoliša. Ona mora vidjeti svoga Tigra.

Vozilo nije ni stalo pred kućom, a ona je požurila van. Zadržala je ponovno oštar prijekor roditelja. Mogla se ozlijediti. Shvatila je i sama, ipak nije marila. Gdje je Tigar?

Dotrčala je do Anine kuće. Gledala je okolo, Tigra nikako nije mogla vidjeti. Zapitala ju je zaboravivši da ju je prije treba-

la pozdraviti. »Tu je negdje«, govorila je ona i zvala Tigra. I pojavi se on u jednom trenutku. Oboje su se obradovali. Stala ga je mazati, na što on u jednom trenutku bolno zamjauka. Što je sad? Pozorno ga je gledala. Sve je u redu... Ne, nešto nije kako treba s repom. Bio je nekako skvrčen, prebijen, prelomljen... Ni sama nije znala kako to opisati. Uputila je prijekoran pogled Ani. Ona je samo slegnula ramenima i počela nešto pričati što Ivanu nimalo nije zanimalo. Uzela je Tigra i pravac kući.

Zatvorila se u sobu. Zajedno s Tigrom. Zaboravila je zaključati vrata pa su ubrzo došli roditelji. Već su sve znali. Izgrdili su je što se tako ponijela prema Ani. Nije ona kriva. Tigar je jednoga dana nekamo otišao i vratio se takav kakav je sada. Nitko ne zna njegov jezik da bi ga upitao gdje je bio. To ju je malo nasmijalo u srcu. Pomakla je glavu. Roditelji su znali da će opet sve biti dobro. Za svaki slučaj nadodali su da će joj pomoći izliječiti Tigra. Momčina je on, ne predaje se tako lako. Ana je na to živnula i oboje ih zagrlila.

Imali su pravo. Zbog njihove pozornosti Tigru je pošlo bolje. Jedino se Ani nije sviđala što su ga djeca u ulici prozvala Indijancem. Kakve to veze ima s njim i njegovim sada neobičnim repom? Ipak bilo kako bilo, Tigar je još bolje lovio nego prije. To se onda sviđjelo ukućanima pa su ga i oni više voljeli. Ana je naravno bila presretna. Njezin Tigar glavni je mačor u kući, ma što u kući, u ulici, u gradu, u pokrajini, u državi, u svijetu, u... nije znala gdje to još. Svejedno, neka je on samo živ.

KAD IVA PUTUJE

Voljela je putovati. Puno, puno. Iva. Ali, ovaj joj se put nije dalo. I pronalazila je razne izgovore.

»Daleko je, umorna sam, trebam učiti...!»

Roditelji su ju gledali ispod oka. Očito je loše, recimo to tako, lagala. A baš su htjeli da pođe s njima. Ne samo što bi vidjela mnogo toga novoga i dobrog nego i što su željeli malo više s njom razgovarati. Tjedan je, naime, ubrzan, svatko juri na svoju stranu i nikako se okupiti oko zajedničkoga stola. No, što je, tu je, neka joj bude, mislili su. Kad se vrate, pričat će na široko o svemu pa će drugi put imati bolji stav.

Taman prije nego što će poći, pojavi se i ona. Spremna za put, barem po njezinu. Ništa im nije bilo jasno. Glumi nešto ili je stvarno promijenila mišljenje?

»Što se u međuvremenu dogodilo?«

Stala se smijuljiti. Ipak, na njihovo navaljivanje i bockanje ubrzo je priznala.

»Švrljala sam malo po internetu i tražila gdje je i što je to Žepče. Ono što sam pročitala, oduševilo me je. Ne smijem to propustiti.«

Mudrica. Nema druge nego je primiti u društvo koje putuje. Ali ne tako obučenoj.

»Prolazi se kroz različita klimatska područja. Tamo je Bosna, ovamo je Hercegovina i nije to sve isto, glede sunca, vjetra, oblaka i tako to.«

Malo je šarala očima po njima i popustila. Valjda imaju pravo. Uostalom, nema se smisla uvijek praviti važnom, zaključila je u sebi prisjećajući se toga izraza koji je čula neki dan.

I putovanje je počelo. Braća i sestre ostali su kod kuće. S djedom i bakom. Malo su veći i ne će im ništa biti. Ona danas

mora vidjeti to Žepče. Danas? Kad uopće tamo stižu? I koliko ostaju? Bila je rekla prijateljici Ružici da će sutra... Ma poslat će joj poslije poruku preko mobitela, tatinoga, svoga još nema, i bit će to sve u redu. Šteta bi bilo propustiti ovo putovanje, postajala je sve uvjerenija.

Nakon kamenjara, kakva ima i u njezinu kraju, pošli su dolinom Neretve.

»A joj, koja ljepota!«

Čudila se svemu tomu. Gledala je rijeku kako teče, onako nekako zelenkasta, gledala je ono stijenje.

»Ovaj kamen nije kao kod nas. Ovo su nalagane kamene ploče jedna na drugu. Kod nas je to veća ili manja gromada i gotovo. Kako se ovo dogodilo?«

Roditelji su gledali jedno u drugo. Što joj sada odgovoriti? Davno su o svemu tomu učili u školi, sada se to poprilično izgubilo u mnoštvu drugih pojedinosti u glavi.

»Znaš...«, započeo je tata. »To je kamenje tako postavljeno zbog toga što svugdje nisu bile jednake prilike kad se stvarao svijet pa je tako ispalo«, nekako je zabrzao. Nije zvučalo najuvjerljivije, samo što ni Iva nije znala bolje.

»Aha, to se dogodilo onda kad je Bog stvarao svijet. Au, to je onda bilo skroz davno.«

»Da, bilo je davno«, uskočila je majka u pomoć mužu. »Pustimo mi to Bogu, nego gledaj onaj vlak.«

Stvarno, kroz tunel i prugom uz rijeku jurio je vlak. Bilo ga je zaista prekrasno vidjeti. Otac je vozio i samo bacao pogled na stranu, a majka je zurila u taj prizor.

»Oni su japanski vlakovi brži nego ovaj«, reče Iva.

Pogledali su ju. Opet ona mudrija. Što ne uživa u ovom što vidi, pusti ono čega nema.

»A Ćiro je sporiji. Baš bih voljela vidjeti jednoga takvoga.«

E, sad je pretjerala. Pade ipak nešto ocu na pamet.

»Vidjet ćeš jednoga kada budemo ulazili u Žepče«, reče on.

»Stvarno?!«

Kimnuo je glavom. Valjda će biti zadovoljna.

Jedva je čekala to Žepče. Čim su se približili, stala je pitati za Ćiru.

»Evo ga«, najednom uskliknu otac.

Kraj puta je stajala lokomotiva negdašnjega Ćire. Iva se mršteći okrenu prema ocu. On se stade pravdati.

»Prošla su vremena takvih vlakova. Toga danas gotovo nigdje nema, osim negdje u turističkim mjestima. A ovi ovdje postavili su ga tu da ga vidimo svi mi, da se prisjetimo kako je nekada bilo.«

Ivu je već prošla mrzovolja. Ta približava se cilj njihova putovanja, a i Ćire je nestalo s vidika.

Odlučili su otići u središte mjesta. Tamo će se vidjeti i s rođakinjom Martom kojoj zapravo idu u posjet. Za Ivu je sve bilo veliko i lijepo iako je u stvarnosti to maleno mjesto. Svratili su najprije u crkvu zahvaliti Bogu za sretno putovanje. Tamo nađu i Martu iako se nisu bili dogovorili da će se tu susresti. »Dobro je to, Bog je onaj tko nas ujedinjuje«, govorila je majka.

Iva je bila malo nemirna u crkvi. Sve ju je zanimalo. Počela je fotografirati tatinim mobitelom. Nije im se to sviđjelo jer previše slični na ovu modu stalnoga »štrokanja«, ali neka joj bude. Ipak su joj to rekli. Ona se stala smijati. Što je sad?

»Ima jedna u našem razredu koja to voli pa smo je prozvali Štrokalica.« I nastavila se jače smijati.

Ugledavši djevojčicu svojih godina, prestala je sa smijehom. Palo joj je na pamet da bi joj ona mogla ispričati puno toga o ovome mjestu. Tko je ona? Ubrzo ju predstaviše. Njezina rođakinja Mara, Martina kći. Baš lijepo. Neka stariji pričaju međusobno, a njih će dvije između sebe. Pa komu bude ljepše.

»Znaš, Mare...«, odmah je započela Iva.

»Aha. Može«, čuli su kako Mara odgovara.

I njih dvije iziđoše pred crkvu uhvativši se prijateljski za ruku.

UZ ŠALICU MLIJEKA

»De brže pij to mliko. Autobus će uskoro.«

»Što ima veze ako ga propustim. Ta ti ćeš me odvesti do škole.«

»Da ne bi! Ne ću ja poticati tvoju linost. Misli malo sam o sebi i svojim zadatcima.«

Miljenko je preko oka pogledao dida. Pa što ga ne bi odbacio do škole ako taj blaženi autobus prođe mimo kuće bez njega? Mogli su bliže staviti autobusnu postaju, mogli su uvesti više autobusa, mogli su... Ma... Znao je da razmišlja o gluposti-ma. A njemu je samo dosadno otići u školu, nešto je pospan jer je previše buljio u onaj mobitel. Ljutio se pomalo i na samoga sebe.

»Nego dide, jesi li ti ikada gurao trajekt?«

»Što jesam li gurao?«

»Trajekt. Zar ne čuješ ko baba?«

Sada je on njega pogledao preko oka. Što ovaj mali misli? Jutros je pomalo čudan.

»Kako to ti misliš da se trajekt može gurati?«

»Lipo. On se pokvari i gura ga se.«

»Znaš li ti da trajekt plovi po vodi, a ne vozi se po cesti?« reče did Ilija već mrvicu uzrujan.

»Pa znam.«

»Onda ne pitaj gluposti.«

»Kad se trajekt pokvari, onda dolazi onaj remorker pa ga vuče, odnosno gura prema prvoj luci.«

Did je počeo kuckati prstima po stolu. Stvarno nije znao što bi jutros s njim. Zanovijeta li, zanovijeta.

»Imaš pravo. Tako nama jedanput trajekt nije tio upalit. Mi izišli, pogurali ga, on upalijo i idemo diko.«

»E, da ne bi.«

»Pa plivali smo i gurali ga. Što je čudno?« popuštao je malo did.

Miljenko se mrvicu zbunio. Pa da, moglo bi biti... Kakvi!

»Da ti malo ne zaobilaziš istinu? Nije trajekt tako lagan da ga se može gurati. Osim toga, kako ćete se oduprijeti nogama i pogurati ga?«

Očito je Miljenko uključio malo i znanje iz škole. Did se nasmijao.

»Pustimo mi to, nego jesi li već gotov s tim mlikom?«

»Nisam još, što si navalio? A kad ćemo se mi provozati trajektom?«

»Ako budeš dobar, ovoga ljeta.«

»Tko kaže da nisam?«

»Baka.«

»Što ona ima pričat kad sam joj sve napravio, osim...«

»E, to osim... Znaš da je bolesna ovi dana, triba si joj pomoć.«

»A, dobro, imaš pravo. Žurilo mi se na nogomet, ona s tim stiskla i nisam napravio. Pa mogla je malo pričekati.«

»Nemoj se izmotavati. Pogriješio si i gotovo.«

»Jesam. Ali svejedno, je l' de da ćeš me voziti trajektom?«

»Ne ću te ja voziti, drugi će te voziti. Ja ću samo ići s tobom.«

Miljenko mu je opet uputio onaj svoj pogled. Što danas zanovijeta...

»Neka vozi tko god hoće, samo je važno da mi idemo. Može?«

»A što ne može. Samo, kamo idemo?«

Stvarno kamo? Neki je dan čitao da je lijepo otići u Italiju. Ali to je daleko, ni did ni on ne znaju talijanski jezik. Sjetio se.

»U Boku kotorsku. K Ivanki! Znaš da odavno govoriš kako tamo nisi iša.«

Stvarno ovaj mali ima pravo. Ivanka mu je to mnogo puta spomenula u razgovoru. A on nikako da se odluči, stalno govori da će uskoro, samo do još završi ovo i ono. Tako dani prodoše.

»A što ti znaš o Boki kotorskoj? Kada se nekamo ide, onda treba o tom kraju nešto i znati.«

»Znam da tamo žive Hrvati«, reče pobjedonosno.

»I to je sve što znaš? Žive i drugi, pa što!«

Morao je uključiti mozak. Međutim, kako ga uključiti kad tamo malo toga ima o Boki kotorskoj. Stvarno je mogao prije o tomu štogod pogledati, sada bi se pohvalio pred didom.

»Moram u nužnik. Sad ću ja«, reče Miljenko i napusti stol. Ubrzo se vratio.

»Vidi, u Boki kotorskoj ima mnogo naših crkava, katoličkih. Tu su Hrvati odavno, još od kada su došli u ove krajeve. A ima odatle i dosta svetaca.« Uf, stvarno je pametan.

»Odakle ti sad sve to? Da nisi malo gledao na internetu ili u onom leksikonu?«

Što će, morao je priznati. Ne može se dida tek tako lako prevariti.

Did je zamakao u kuhinju. Dotle je autobus promakao mimo kuće, vidio je Miljenko to kroz prozor. Kad se did vratio, upitao ga je može li mu postaviti jednu kratku zagonetku.

»Može, samo skroz kratku. Požuri. Autobus samo što nije stigao.

»Što mi je to i to: dugo i žuto, zamiče za kuću?«

»Kakva ti je to zagonetka. To je neka budalaština. Stani der. Da nije...?«

Miljenko se samo smiješio. Did je počeo malo ružiti. Opo-
menuo ga je prstom i rekao: »Da ti ipak upališ auto? Stići ćemo prije autobusa. Ljepše mi je voziti se s tobom nego s njima s kojima se vozim svakoga dana.«

Didu su se brci počeli smiješiti. Bit će sve u redu. Pogledao je Miljenko kroz prozor i namignuo Suncu. Učinilo mu se da je i ono njemu. Nije valjda!?

ČAVRLJANJE

Vukli su se cestom njih trojica k'o tri kauboja. Čitav svijet bio je njihov. Zajedno s drugima igrali su košarku, dobro im je išlo i sada su veseli. Čeka ih kuća i vruć čaj, jer već je hladno.

»Što ti meni ne dobaci onu loptu?« bubnu odjednom Mate.

»Kuju loptu«, priupita Ivan.

»Kako koju?« nastavi Mate. »Bio sam potpuno sam na onom drugom kraju i moga sam im zabiti tricicu dok si reka keks.«

»Manite se vi toga«, ubaci se u razgovor Stanko. »Pobijedili smo, što nam treba više. Bit će trica i sutra.«

»A jesi mi ga ti danas nešto pametan«, ne da se Mate. »Triba uvijek iskoristiti dobru priliku. Ja bih...«

»Ništa ti ne bi. Ne idu tebi trice kako misliš. Gleda sam ja to.«

»A tebi idu. Nisi danas pogodija ni ispred koša, pa kako bi iz daljine.«

»Vidi, vidi, oni bi se izgleda svađali. Daj, dosta s tim glupostima. Nego, tko će od vas večeras gledati utakmicu?«

»Kuju utakmicu? Ima ih na TV-u koliko očeš«, prijeđe Ivan na šalu.

»A pametnjakovića! Znaš ti dobro koju«, nastavi Mate u svađalačkom tonu.

»Jesmo li maloprije rekli da se ne ćemo svađati«, poče Stanko opominjati. »Ajdemo mi ko ljudi.«

»Ma nismo baš ljudi«, opet uskoči Ivan. »Mi smo ti dica. Ravno nam je do mora. Zar ne, Matetina?«

Mate je zastao. Nije volio da ga tako zovu. Kad su primijetili njegovu ozbiljnost, zastali su i oni. Onda su se počeli smijati

koliko ih grli nosi. Mate ih je gledao nekoliko trenutaka pa se i on pridruži tom zaraznom smijehu. Prolaznici su se okretali za njima, ali njih nije bilo briga.

»Što će koji od nas biti kad bude ljudi«, izjavi Ivan kad su se malo primirili.

»Ne može netko od nas biti ljudi. Može ljud, ali to nije pravilno«, opuštenije nego prije uključi se Mate.

»Kad bude čovik... Može li tako?« upita Stanko.

»Može«, zagrajaše svi u glas, jače nego kada im se javi da nemaju nekog sata u školi.

»Pa, ja ću biti vatrogasac«, reče Mate.

»Ja ću biti vojnik«, reče Ivan.

»Ja ću biti fratar«, reče Stanko.

Stali su svi. Što je ovome Stanku danas? On da bude fratar? Ma daj! Puno njemu ima zelenih u glavi.

»Pitat ću ja Marinu šta ćeš ti biti«, izvali Mate.

Stanko se zacrvnio. Koja sad Marina? Je da mu je ona draža, draža nego druge djevojčice, ali šta ona ima njemu određivat što će on biti. Bit će što hoće, a i neka ona i oni budu što hoće.

Požurio je sam naprijed. Ovi samo lupetaju.

»Hej, stani«, zovnu ga Ivan. »Mate se šali, pusti ga kraju. I laže. On da bude vatrogasac! Ne smi k vatri na kilometar. Triba njemu motiku u ruke pa neka ljudina kopa«, smirivao je stanje Ivan.

»A ti ćeš biti vojnik, je l' de? Ne smiš po noći izić prid kuću od straha. Znam ja tebe.«

»Danas nikako na zelenu granu«, opet je pomirljivo govorio Stanko. »Stalno se nešto svađamo. Idemo pogađat zbog čega je to tako. Ajde, najprije ti Mate.«

»Što ja? Pa više se vi svađate od mene.«

Opet se smijeh zaori cestom. Mate shvati da je ponovno krenuo u krivom smjeru.

»Dobro, kad hoćete. Ja ću biti prvi. Mi se svađamo... Ma stani, ne svađamo se. Mi se malo prepiremo jer...«

Vrtio je glavom, ali ništa mu pametno nije padalo na pamet.

»Mi se sva... prepiremo jer... je danas ponediljak«, ispali Ivan.

»Kakve veze ima ponediljak i prepirka«, upita Mate?

»Ima. U subotu i nedilju nismo imali škole, malo smo se opustili, danas opet u klupe pa smo živčani i eto ti.«

»Eto tebi, ali meni škola nije mrska«, opet Mate poče kovrčiti.

Taman da će mu Ivan odgovoriti kad uskoči Stanko.

»Ja mislim da se mi prepiremo zato što je danas jugovina.«

»Kakva sad jugovina«, ote se Mati.

»Lipa. Vidiš da je vrime toplije, da je kišovito. To ti je tako kada puše jugo.«

»Ljudi moji, ili čovik moj, meni je svejedno što puše, važno je da je meni dobro«, poče filozofirati Ivan.

»Kada je puhala jugovina, onda u Dubrovačkoj Republici nisu donosili nikakve zakone. Čovik tada ne može dobro mislit i zato nije dobro da se zakoni donose«, nastavljao je s prethodnom misli Stanko.

»Ti bi stvarno moga bit fratar kad tako govoriš. Di si to naučio?«

»Čitao sam na internetu. Naš je Dubrovnik nekad bio republika, bio je država. Njegovo brodovi i mornari plovili su po cilome svitu. I živili su dobro, iako su se tribali boriti za slobodu.«

»Ma ljudi moji, ja više ne mogu s vama«, pobuni se Ivan.
»Dosta sa svim tim. Idemo se mi igrati. Drž' Mate loptu.«

Baci Ivan loptu, ali je odnekud iz sporedne uličice naletilo i vozilo. Lopta ga je promašila za milimetar. Čule su se kočnice kako škripe.

Naši kauboји nisu više bili kauboји. Skroz su se smirili.

Iz vozila je izišao Matko. Pogledao je njih, pogledao je loptu, pogledao je vozilo.

»Dico, budite oprezni. Nije ulica za igru.«

Bilo je to sve što je rekao. Oni su odahnuli. I onda su si nabacili peticu. Dobro je ipak sve prošlo.

DID I ON

»A tko je ovo?« vikao je Kristijan iz dnevne sobe.

»Ma tko? Onaj čovjek što prolazi? Ne treba te zanimati. Ljudi idu svojim putem«, bila je oštra majka Mara.

»Baš me briga za njega. Tko je ovaj ovdje?«

»Koliko znam ti si sam tamo. I ne deri se, sto sam ti puta govorila da se lijepo ponašaš.«

Odmahnuo je rukom. Ona baš danas ništa ne razumije. Pitat će dida da mu to razjasni.

»Nešto si se ušutio. Ništa ne odgovaraš. Učila sam te i da kad ti netko...«

»Znam. Čuo sam. Pitat ću dida.«

»Samo se ti duri. I did će ti reći što i ja. Inače će i on dobiti što ga pripada.«

Okrenula se da je Kristijan slučajno ne vidi kako se smiješi. Mora imati nadzor nad onim što se događa u kući.

Izišao je van i počeo tražiti dida Luku. Zaustio je da ga zove pa se onda sjetio što je maloprije bilo. Bolje mirovati. Tražio je malo okolo i naposljetku ga ugledao u vrtu kako nešto okopava.

Kad mu se primakao, rekao mu je nekako ispod glasa: »Dide, tko je ono?«

On se okrenuo, naslonio se na motiku i otpovrnuo mu: »Tko? I zbog čega tako šapćeš? Uvik sam ti govoriya...«

Kristijan se uhvatio za glavu. Sad opet i did k'o i majka. Što im je danas?

»Da te ne boli glava? Što si se za nju uvatija? Znaš da je prazna«, okrenuo je did na šalu.

Kristijan ga je gledao ne znajući što bi pa ga onda počeo gađati grumenima zemlje. Ne iz bijesa, nego onako od zafrkan-

cije. On je to odmah shvatio i nije se ljutio. Kada je sve završilo, did je sjeo, a Kristijan kraj njega.

»Nešto sam kopa po onom našem starom računalu i naša sam neke fotografije. Ima ih koje prepoznajem na njima, a ima i onih koje ne prepoznajem«, reče ozbiljno didu.

»Što odma nisi tako reka. Pusti me da ovo završim, nije dugo, pa ćemo onda o tome.«

»Dobro«, složio se i počeo se ustajati da pođe.

»Vidi ga, ti bi tako prema didu. Ne može...«

»Što sada nije u redu«, reče Kristijan iznenađeno.

»Pivo, suzo didova, pivo. Očeš da skapam od žeđi.«

Razvukle su mu se usne u znak odobravanja. Ali mu je sinulo u glavi. Naplatit će on to didu, dobro naplatiti.

»Imaš pravo. Sidi, odoh ja po pivo.«

Obojica su bili zadovoljni. Hladovina im je osvježavala lice. A did je usput pomalo pričao o onome što Kristijan nije poznao. Bio je strpljiv, znao je da dida mora pustiti u miru popiti pivo. Ne će računalo uteći, mislio je. Radosno je skočio kada je did popio posljednju kap i obrisao usne.

»Ajdemo.«

»Vidi malog što mu se žuri. Mora bi još uskopati...«

»Dide, reka si...«

Luka je pucao od smijeha. Opet mu je upalila doskočica. Odložio je motiku i pošao za unukom.

Majka je gledala za njima. Ne će did isprljati pod, lijepo će se on izuti, ali što njih dvojica kuju? Malo će ona pripaziti na to.

Kristijan je mrdnuo mišem i računalni zaslon se probudio iz mirovanja. Did je ugledao davno zaboravljene fotografije ili već pomalo izbljedjele događaje, kako hoćemo. Zabuljio se u njih.

»Govori«, opomenu ga Kristijan.

»A ja. Ovo ti je...«

Priča se plela, a Kristijan ju je svako malo prekidao svojim novim pitanjima. Majka se primaknula i prisluškiivala. Vidi ti dida, ipak mnogo toga nije zaboravio. Naposljetku se skroz primakla i sjela kraj njih. Pozdravili su je pogledom i nastavili. Večer je polako padala na obzorju.

Kad je sve bilo gotovo, Kristijan se odjedanput obrati didu: »Onda sutra idemo?«

»Di«, zagledao se did u njega, kao i majka.

»Na Humac.«

»Nismo o tomu ništa govorili.«

»Kako nismo? Jesam li ti donio pivo?«

Did ga je dobro odmjerio pogledom, a majka obojicu. Opet nešto zagonetno.

»Pitaj matere. Ako te ona pusti sa mnom na blagdan sv. Ante, onda...«

Ona se lupi po čelu. Bila je zaboravila na sve to. Neke su joj druge misli u glavi ovih dana.

»Je l' de da oćeš?« umiljavao se Kristijan majci.

Gledala ih je obojicu i onda jednostavno procijedila: »Eto vas tamo.« Vidjelo se da joj je drago što se njih dvojica tako lijepo slažu.

Kristijan je poskočio od veselja. Sutra se polazi u šetnju, ljudi moji!

Putem su susretali mnoge kako idu pješice. Bilo ih je potpuno bosih. Did mu je tumačio da to oni rade iz pobožnosti. Pješake, mole se Bogu, razmišljaju i odlučuju biti bolji. Kada stignu do svetišta, onda se ispovjede, pričeste i obnovljeni u duši krenu nazad vozilom.

»Mogli bismo i mi nekoga povesti«, reče zaneseno Kristijan.

»Mogli bismo, ako bude potrebno. Obično oni već unaprid dogovore prijevoz.«

»Hoćeš li mi kupiti onoga zmaja što leti? Lani mi je onaj pobjegao.«

»Trebao si ga čuvati. Ali neka ti bude«, polušaljivo je did odgovorio.

Čim su stigli, Kristijan je ispružio ruku. Did je na nju uredno položio novac.

Ubrzo se vratio. Izgledao je zadovoljno.

»A zmaj?«

»Nema ga.«

»Novac«, sad je did ispružio ruku.

»Nema ga.«

Did je zastao.

»Kako ga nema? Izgubio si ga?«

»Nisam.«

»?!«

Nije više htio odugovlačiti. Drago mu je bilo priznati.

»Vidio sam jednog dječaka kako prosi. Dao sam mu ono što si ti meni dao. Imao sam još nešto u džepu pa sam dao i to.«

Did ga je iznenađeno gledao, pogladio po glavi i izustio:
»Dobro si učinio. Idemo.«

»Kamo?«

»Vidjeti treba li tom dečku još štogod, a i tebi kupiti zmaja.«

Kristijan je cvjetao od radosti kao livada cvijećem u proljeće. Baš je ovaj moj did dobar!

Životopis

Miljenko Stojić, suvremeni hrvatski književnik, novinar i franjevac, rođen je 1. lipnja 1960. u Dragičini kod Međugorja. Pučku školu pohađao je na Čerinu, Franjevačku klasičnu gimnaziju u Visokom, studij filozofije i teologije u Zagrebu, Sarajevu i Jeruzalemu te magistrirao kršćansku duhovnost u Rimu.

Djelovao je kao župni vikar, odgojitelj bogoslova i sjemeništara, voditelj mladih, vojni dušobrižnik u Domovinskom ratu, tajnik Hercegovačke franjevačke provincije. Trenutačno je vicepostulator postupka mučeništva »Fra Leo Petrović i 65 subraće«.

Godine 1993. pokreće Informativni centar »Mir« Međugorje, a 1997. i Radiopostaju »Mir« Međugorje te ih kao ravnatelj i predsjednik Upravnoga vijeća dugo razvija (do 2005.). Pokreće i vodi agenciju MIRIAM. Idejni je začetnik povjerenstava za uređivanje i obilježavanje grobišta iz Drugoga svjetskog rata i poraća po općinama u Herceg Bosni što je kasnije okrunjeno pokretanjem s drugima Groblja mira. Dopredsjednik je Komisije HBK i BK BiH za hrvatski martirologij te koordinator Središta HSK za istraživanje zločina nad Hrvatima, kao i dopredsjednik Odjela HNS-a BiH za Drugi svjetski rat i poraće.

Piše pjesme, oglede, djela za djecu, kratke priče, aforizme, književnu kritiku, stručne i novinarske članke, uređuje knjige te prevodi. Zastupljen je u različitim antologijama, a uvršten je i u čitanke i lektiru hrvatskoga naroda u BiH. Prevoden je na različite jezike te nagrađivan.

Član je više udruga: Društva hrvatskih književnika, Društva hrvatskih književnika HB, Hrvatskog društva za znanost i umjetnost, Matice hrvatske, Hrvatskog kulturnog vijeća, Hrvatskog društva katoličkih novinara, Hrvatskih novinara i publicista...

Suraduje u različitim medijima, posebno na portalu *hrsvi-jet.net* gdje je kolumnist i član uredništva.

Opširnije o njegovu životu i radu može se doznati na stranicama portala *miljenko.info*.

Djela

PJESME: *Unatoč svemu* (Naša ognjišta, Tomislavgrad, 1994.), *Pjesma blizini* (Ceres, Zagreb, 1995.), *Kaplja* (Ziral, Mostar - Zagreb, 1997.), *Sirovi blues* (Ziral, Mostar – Zagreb, 2001.), *Golgote glas* (DHK HB – Matica hrvatska, Mostar – Čitluk, 2002.), *Dobro jutro, kolonijo* (DHK HB – Dan, Mostar – Zagreb, 2006.), *Stopama mira* (Informativni centar »Mir« Međugorje – K. Krešimir, Međugorje – Zagreb, 2009.), *Kapaju sjene* (DHK HB – K. Krešimir, Mostar – Zagreb, 2010.), *Stopu po stopu* (DHK HB – Matica hrvatska, Mostar – Vrgorac, 2016.), *Jednom* (Matica hrvatska, Čitluk – Šibenik, 2019.).
Izabrane pjesme: Prijatelji (Naklada Jurčić, Zagreb, 2000.).

KRATKE PRIČE: *Ne dirajte bijelog labuda* (FRAM-ZIRAL – Naklada K. Krešimir, Mostar – Zagreb, 2005.), *Propetlje* (DHK HB – Matica hrvatska, Mostar – Vrgorac, 2014.).

OGLEDI: *Ta vremena* (K. Krešimir, Zagreb, 1995.), *Paljenje svijeće* (ICMM, Međugorje, 1998.), *Raspretavanje va-*

tre (ICMM, Međugorje, 2001.), *Rijeka* (ICMM, Međugorje, 2002.), *S druge strane* (Naklada K. Krešimir – Matica hrvatska, Zagreb – Čitluk, 2011.), *Halo, ovdje Herceg Bosna*, (Naklada Bošković – HRsvijet – Gral; Split – München – Zagreb, 2012.), *Niz mitnicu*, (Matica hrvatska – HRsvijet; Vrgorac – München – Čitluk, 2014.), *Podno križa*, (Matica hrvatska, Čitluk – Vrgorac, 2015.).

DJEČJA KNJIŽEVNOST: *Slikovnice: Čudesni dani, Moj molitvenik, Priča o Suzani, Kraljica Mira* (Miljenko Stojić – Krešimir Šego, *Anđeli moji*, ICMM, Međugorje, 1999.), *Ivan pod križem* (ICMM – Cvitak, Međugorje, 2001.).

Romani: Računalko (DHK HB – FRAM-ZIRAL – Dan, Mostar – Zagreb, 2007.), *Did Jozo* (Gral Široki – Cvitak – Matica hrvatska, Zagreb – Međugorje – Čitluk, 2013.), *Cvrk-cvrk* (Matica hrvatska, Čitluk – Vrgorac, 2017.).

Kratke priče: Mirkove priče (Cvitak – Alfa, Međugorje – Zagreb, 2010.).

KNJIŽEVNA KRITIKA: *Riječ po riječ* (Naklada DHK HB – Dan, Mostar – Zagreb, 2007.).

PRIJEVODI: *Sa svetom Klarom* (Vijeće franjevačkih zajednica, Zagreb, 1993.), *S onu stranu side* (Cenacolo, Saluzzo, 1999.), *Razgovori svetaca na Trgu sv. Petra* (Ziral, Mostar – Zagreb, 2001.).

MULTIMEDIJA: *Svetište Kraljice Mira* (ICMM, Međugorje, 2000.).

Kazalo

NOVI	5
KAZALJKE	7
MOĆI	9
HAJDE TI SVOJIM PUTEM	11
ORAO LETI VISOKO	13
LOGO	17
MANDARINE	19
TO MALO ČUDO	21
OPLJAČKALO	23
PUNO JE TO	26
TIGAR	29
KAD IVA PUTUJE	33
LUPI	37
MANI SE TI TOGA	41
UZ ŠALICU MLIJEKA	45
ON JE NAJVAŽNIJI	48
ČAVRLJANJE	51
BABA JE KRIVA	56
TETKA	60
DID I ON	63
Životopis	68

Nakladnici

Matica hrvatska
K. Tomislava b. b., GŠD I. kat
88 260 Čitluk
tel./faks: +387 36 642-547
e-adresa: hmatica.citluk@tel.net.ba

Matica hrvatska

Ul. Jurja Dalmatinca 22
32 100 Vinkovci
maticavk@gmail.com
www.maticahrvatskavinkovci.hr

Za nakladnike

Andrija Stojić
Dražen Švagelj

Oblikovanje i računalni slog

FRAM-ZIRAL

Tiskano u Mostaru mjeseca travnja 2021.

Tisak

FRAM-ZIRAL

Stojić je ne samo priznati književnik za odrasle nego i za djecu. Ovaj put javlja se zbirkom priča koje mogu čitati i jedni i drugi.

Stil mu je uobičajeno jasan i tečan. Obiluje mnoštvom slika i razmišljanjima o životu oko nas onako kako to vidimo kroz našu vjeru i domoljublje. Čitatelji će svakako ponovno doći na svoje.

www.miljenko.info

Cijena: 12 KM; 50 Kn